

Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Marie-Josée Verwayen-Boelen mod Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 4, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997 L 28, s. 1) har Domstolen (Femte Afdeling) sammensat af formanden for Femte Afdeling, P. Jann, og dommerne S. von Bahr, D.A.O. Edward, A. La Pergola (refererende dommer) og C.W.A. Timmermanns, generaladvokat: P. Léger, justitssekretær: R. Grass, den 4. marts 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

I overensstemmelse med artikel 67, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, er anvendelsen af bestemmelserne om sammenlægning af forsikrings- eller beskæftigelsesperioder i stk. 1 og 2 i samme artikel — bortset fra de tilfælde, der udtrykkeligt er omhandlet i stk. 3 — undergivet den betingelse, at den pågældende senest har tilbagelagt forsikrings- eller beskæftigelsesperioder efter den lovgivning, i henhold til hvilken der er fremsat begæring om ydelser ved arbejdsløshed.

(¹) EFT C 233 af 12.8.2000.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Sjette Afdeling)

af 21. marts 2002

i sag C-264/00, Gründerzentrum-Betriebs-GmbH mod Land Baden-Württemberg (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Müllheim/Baden) (¹)

(»Procesreglementets artikel 104, stk. 2 — kapitaltilførsel — direktiv 69/335/EØF — gebyrer, der opkræves for oprettelse af et notarialdokument, hvorved stiftelsen af et kapital-selskab attesteres«)

(2002/C 144/17)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-264/00, angående en anmodning, som Amtsgericht Müllheim/Baden (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Gründerzentrum-Betriebs-GmbH mod Land Baden-Württemberg, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter (EFT L 249, s. 25), som ændret ved Rådets direktiv 85/303/EØF af 10. juni 1985 (EFT L 156, s. 23), har Domstolen (Sjette Afdeling) sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne N. Colneric, R. Schintgen (refererende dommer), V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 21. marts 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter, som ændret ved Rådets direktiv 85/303/EØF af 10. juni 1985, skal fortolkes således, at gebyrer, der opkræves for oprettelse af et notarialdokument, hvorved en af direktivet omfattet disposition attesteres, inden for rammerne af en ordning, der er kendetegnet ved, at notarerne er tjenestemænd, og ved, at gebyrerne til dels overføres til den offentlige myndighed, der har notarerne i sin tjeneste, indgår i dennes almindelige budget og anvendes til at finansiere de opgaver, der påhviler myndigheden — hvilket er tilfældet for den ordning, der er gældende i Oberlandesgericht Karlsruhes retskreds — udgør skatter eller afgifter i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktiv 69/335, som ændret.

Gebyrer for oprettelse af et notarialdokument, hvorved en udvidelse af selskabskapitalen i et kapital-selskab samt en ændring af dets navn og hjemsted attesteres, er i princippet forbudt i medfør af artikel 10, litra c) i direktiv 69/335, som ændret, såfremt de udgør skatter eller afgifter i direktivets forstand.

Den omstændighed, at en afgift, som opkræves for oprettelse af et notarialdokument, hvorved stiftelsen af et kapital-selskab attesteres, og hvis størrelse stiger direkte proportionalt med den tegnede selskabskapital, ikke kan overstige et maksimum, kan ikke i sig selv give gebyret karakter af vederlag, i det forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktiv 69/335, som ændret, hvis dette maksimum ikke kan anses for at være rimeligt i forhold til omkostningerne i forbindelse med den tjenesteydelse, som gebyret er modydelse for.

(¹) EFT C 247 af 26.8.2000.